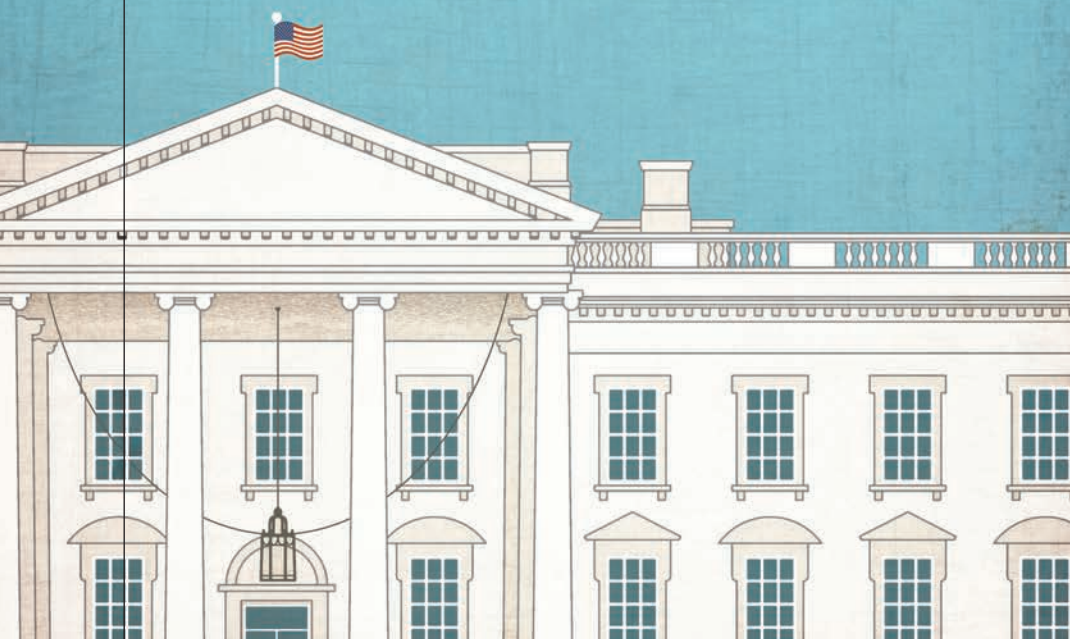

Pòrtic

Francesc Garriga **A Washington** **amb paracaigudes**

Un periodista català a la capital del món

Pròleg de Txell Feixas

Francesc Garriga

A Washington amb paracaigudes

Pròleg de Txell Feixas

Pòrtic

Primera edició: febrer del 2024

© Francesc Garriga Guixà, 2024

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions, SLU, Pòrtic

Av. Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

ISBN: 978-84-9809-558-6

DIPÒSIT LEGAL: B. 1.068-2024

Fotocomposició: Grup62

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

ÍNDEX

<i>Pròleg de Txell Feixas</i>	9
Aterratge	15
Més pistoles que persones	30
Prohibit posar-se malalt	47
El drama de la frontera sud	62
Drets civils amb codi postal	86
The Canadian way	114
Recuperar-se d'una tragèdia	128
Trumplàndia: una realitat paral·lela	146
L'avi no enamora però guanya eleccions	159
Catifa vermella	170
Una altra cultura esportiva	184

ATERRATGE

El maig del 2021 feia dos mesos que s'havien celebrat les eleccions a la presidència del Barça. El retorn de Joan Laporta el vaig viure de ben a prop. Vaig tenir la sort de fer diverses entrevistes als candidats i moderar el debat electoral de TV3. Van ser setmanes molt intenses que, sincerament, em van xuclar molta més energia de la que m'hauria imaginat.

El procés electoral blaugrana tensa molt. A tothom. Tant pel que fa als candidats com a la mateixa feina. Gent nerviosa, pressionada, incloent-m'hi a mi, sigui per guanyar els comicis o per fer-ne una cobertura justa i equilibrada. Un cop resolt, amb Laporta ja elegit, quedaven ben bé quatre mesos de programa diari i se'm començava a fer dur. M'havia deixat tanta energia fins al març que em costava imaginar com podria arribar a mitjans de juliol per acabar el curs.

Però una tarda veig que es publica al portal intern de la feina una convocatòria. «Procés de selecció per a la corresponsalia de Washington, mitjà ràdio». Em va fer un salt el cor. Ja sabia que, per *timing*, podia tocar que la corresponsal vigent de la ràdio, la Geni Lozano, acabés la seva assignació i, per tant, s'obris la plaça a concurs, però ara ja era oficial. Es buscava corresponsal per als Estats Units.

Sempre m'havia interessat l'actualitat nord-americana, especialment la qüestió electoral. El somni de fer-hi de corresponsal el tenia i l'havia compartit amb alguns amics, però mai m'havia plantejat realment que algú que venia del món dels esports pogués ni tan sols presentar-s'hi. Tot i així, aquest cop alguna cosa em deia que potser calia intentar-ho. Haver cobert les eleccions blaugranes, que també eren una fita per a mi, i després de sis anys fent un programa de ràdio o tele diari, cada santa nit, bé podia ser un cicle prou amortitzat per tancar-lo.

Vaig consultar d'entrada la Laia Tudel, la meua companya de nits esportives, i que, a còpia de surfejar junts moltes onades, personals i laborals, s'ha acabat convertint en imprescindible a l'hora de prendre decisions. Demanar la plaça de Washington i que me la donessin implicaria trencar la nostra parella televisiva. Que pot sonar estúpid o pretensions, però em feia molta por pensar que deixariem de treballar junts. Quan l'hi vaig comentar, sabent ella que sempre m'havia fet molta il·lusió, em va venir a dir, d'aquella manera que ens parlem sempre, «em faràs una putada però ho has d'intentar».

El procés de selecció va acabar bé. Després de setmanes d'aportar documents, certificar el nivell d'anglès, fer una carta de motivació i tenir una entrevista amb el cap d'Informatius, vaig resultar elegit. És un procediment administratiu obert a tots els treballadors de la casa. Recordo bé la trucada en què el Francesc Cano, llavors cap d'Informatius, m'ho va comunicar. Més que feliç, vaig quedar glaçat. Espantat. Amb un punt de vertigen brutal.

Tocava deixar el programa. I no va ser gens fàcil. El darrer dia el nus a la gola va ser permanent. A més, la festa sorpresa posterior no l'oblidaré mai. Una nit que em quedarà

sempre en el record. Amb col·laboradors, amics i gent molt especial en un cèntric hotel de Barcelona.

L'estiu va ser estrany, intentant fer vacances i gaudir al màxim dels mesos que em quedaven a casa, passant temps amb els qui estimo però també fent paperassa. Era encara plena època covid i les restriccions d'entrada als Estats Units feien impossible, per exemple, que pogués anar-hi de visita a temptejar el terreny uns dies abans no tingués el visat a punt. En aquell moment, per entrar al país calia tenir visat i un permís especial. Els viatges estaven molt restringits. I el meu visat anava per molt llarg.

Recordo la desesperació en veure que la cita a l'ambaixada, demanada al mes de juliol, me la donaven per al mes de novembre. Novembre! Reconec que una part de mi va entrar en aquella fase de «per què et vas fotre en aquest merder?» i vaig optar per abraçar amb alegria els dies de pròrroga a Barcelona. Finalment, però, la cita es va poder avançar i vam marcar la data del viatge.

El 2 de novembre del 2021 pujava a un avió que, via París, em duria a Washington. Després d'unes setmanes treballant a la redacció de la ràdio a la Diagonal, primer a *El matí* de la Laura Rosel i després a la redacció d'Internacional, havia arribat l'hora.

M'ha quedat gravat el moment d'arribar i anar a buscar un taxi a Dulles, el terrible aeroport internacional de Washington. Estava gairebé atordit. Com si acabés de caure amb paracaigudes en un territori desconegut. Intentant convèncer-me que allò era real, que arribava allà per viure-hi, i assumir ara ja de debò que em venia a sobre un canvi de vida espectacular en tots els sentits.

El taxi cap a la ciutat va ser bastant de pel·lícula. Feia molt fred, el conductor em va ajudar a col·locar les maletes i

justament em va preguntar: «Què, tornem de vacances?». I jo li responc: «No, no. Arribo per viure aquí». «Benvingut a la ciutat», em va dir efusivament.

L'entrada a Washington et fa tenir la sensació que protagonitzes la careta d'una sèrie. Per arribar a l'apartament que em faria d'allotjament fins que trobés casa, el taxi va passar pel pont Roosevelt, que t'ofereix una vista impressionant del Memorial Lincoln, d'esquena i, una mica més enllà, l'obelisc. I després el recorregut pels carrers del centre de la ciutat va incloure el *mall*, el passeig central, que té, al final de tot, el Capitoli. Semblava un bus turístic.

Per preparar-me per a aquell moment, els mesos previs vaig fer moltes trucades i trobades. Les converses que vaig tenir amb la Txell Feixas em van anar molt bé. Ella just acabava de tornar del seu periple per l'Orient Mitjà, on es va destapar davant el gran públic com la gran periodista que és. Amb la Txell ens coneixíem poc fins que vam coincidir tres anys a Madrid, entre 2012 i 2015. Jo de corresponsal d'esports i ella d'economia. Vivíem tots dos a tocar de la feina, al costat del Congrés i del Museu del Prado. I entre copes de cava a la plaça de la Platería, sessions de cine a Jacinto Benavente i algun sopar al VIPS de Neptuno, vam estrènyer uns llaços que queden per sempre. Ella llavors ja era resolutiva, però no lluia tant com ho ha acabat fent després. Una referència.

Tenir-la aconsellant-me, fos de logística o de feina, resoltent dubtes i inquietuds, va ser de gran ajuda. Fins i tot ho vam escenificar en un plató de televisió, quan la gent del FAQS em va convidar a fer-li una sorpresa en una entrevista que li feien, i li vaig demanar consells per a la meva futura corresponsalia.

També vaig dinar amb l'Antoni Bassas, és clar. L'havia tingut de col·laborador en tele i ràdio, però el darrer any, amb

les eleccions del Barça, justament el vaig tenir d'interlocutor de la candidatura de Víctor Font. Passats els comicis, el dinar va ser de recomanacions, sobretot, i també de repàs de la campanya. Però, a efectes pràctics, el que més em va ajudar va ser parlar tant amb la corresponsal sortint de la ràdio, la Geni Lozano, com amb el de la tele, el Xesco Reverter.

La Geni va deixar el llistó logístic molt amunt. Va preparar documents de contactes que necessitaria, de gestions a fer els primers dies, acreditacions per demanar i qüestions més pràctiques sobre com obrir un compte bancari, donar d'alta l'aigua o quina targeta de transport públic seria més útil. Amb ella vam fer diverses trobades virtuals, unes quantes trucades de telèfon i algun correu electrònic.

Tot i que qui més va haver-me de patir i més em va ajudar a aterrar va ser el Xesco. No ens coneixíem de res. Mai ens havíem ni creuat. A la tele hi vam coincidir poc fins que ell va guanyar la seva plaça a Washington. Amb el Xesco vam parlar per telèfon alguna vegada prèviament, però sobretot va ser a partir de la meva arribada que m'hi vaig recolzar molt.

L'endemà d'aterrar, encara amb una mica de jet-lag, me'n vaig anar a la delegació de tele i ràdio. Com a bon paracaigudista, anava amb una motxilla plena d'estris, Google Maps i poca cosa més.

Això de «delegació» sona molt pompós, però la «delegació» de la CCMA a Washington són dos despatxos en un edifici; això sí, molt ben situat. Té a tocar la Casa Blanca, necessari per poder fer els directes de tele amb un fons adient. De fet, la joia de la corona del lloc és la terrassa, a dalt de tot. Sempre que tinc visites les hi porto. La panoràmica de la Casa Blanca, però també de la zona monumental, bé val una publicació a Instagram.

El Xesco, segurament sense imaginar-s'ho, va organitzar una trobada que em va facilitar la vida enormement. Va convocar tota la colla de premsa espanyola a la capital a fer una copa. No era una recepció per presentar-me a mi, però va servir per a aquest efecte. Allà em vaig trobar gent que, llavors no ho sabia, formaria part molt directament de la meva nova aventura. Altres paracaigudistes, ara ja veterans, plens de consells i recomanacions. Persones que m'han ajudat a fer la feina més fàcil i, sobretot, a contrarestar la inevitable sensació de soledat. Perquè quan un aterra sol, encara que estigui molt conscienciat, s'acaba sentint sol. Per més whatsapps, facetimes o el que sigui que faci.

Haver arribat a principis del mes de novembre tampoc ajudava a fer la vida més alegre. El dia és molt curt. A les cinc de la tarda ja és fosc. I et trobes que no coneixes ningú. Et pot venir de gust parlar amb algú, però t'adones que ja no pots trucar a cap persona propera. Tota la gent de confiança, el teu entorn de Catalunya, passades les teves cinc de la tarda, ja dormen. I si no dormen, estan a punt. Les sis hores de diferència fan que hakis de concentrar les converses amb els de casa fins havent dinat. Més tard de les cinc... ja haurà de ser demà que tinguem resposta.

Aquí la gran sort que vaig tenir és que la Laia Tudel seguia a Barcelona fent l'horari nocturn que havíem compartit tants anys. Ella encara sortia de treballar passada la una de la nit, així que el primer curs a Washington, de forma regular, es produïa la seva trucada al voltant de les meves set del vespre. Ella tornant a casa de treballar, jo pensant què preparar per sopar. Xerrant de feina i no feina, però fent-me una companyia molt necessària.

Els primers dies el que més em preocupava era trobar casa. Un lloc que em quedés prou a prop de la feina però

també ben comunicat logísticament. Per a mi resulta essencial tenir un supermercat a la vora de casa. I a Washington s'ha de vigilar perquè no hi ha botigues de queviures. Tot es compra al supermercat. Al centre no hi ha ni una carnisseria, ni una verduleria, ni una peixateria.

El procés de trobar casa també va ser curiós. Vaig entrar en un grup de Facebook (sí, encara tinc Facebook) que es dedica a connectar gent que busca pis i gent que en lloga. I de cop, un bon dia, m'escriu una tal Cindy fent-me una oferta que sonava sospitosa.

Es va presentar com una agent immobiliària que m'oferia els seus serveis. Em va demanar quines característiques volia que tingués casa meva, quins requisits i peticions. Ella em passaria per correu una llista d'opcions. Llavors jo li diria quins em podien semblar més interessants i marcaríem un dia per anar-los a visitar tots. Ella portaria el cotxe i em duria d'un pis a un altre. Sense compromís. Sense pagar res.

Quan t'ofereixen un servei gratuït, diria, tots pensem que hi ha alguna cosa estranya. Que ens la volen colar per una o altra banda. Però no. Aquí no hi havia trampa. Simplement ella cobra del propietari a qui jo li llogui la casa. El servei, en el fons, l'ofereix al propietari, que és qui li pagarà per trobar llogater. Li interessa ensenyar-me tants pisos com calgui fins que en trobi un que m'agradi i així s'endú comissió.

Ens vam passar un matí de pis en pis. Tots tenien una pega o altra. Fins al darrer. Es començava a fer fosc. Però en veure'l vaig quedar convençut que volia que fos casa meva. I per aquelles coses de la vida, jo, que havia deixat de fer un programa de tele que es deia *Onze*, em trobava que el pis ideal era al carrer *Onze*.

El pis del carrer Onze es va convertir en casa meva i va obrir un nou capítol en la meva vida washingtoniana. Perquè, per casualitat, el pis està situat molt a prop d'altres companys que ara s'han convertit en veïns i amics.

Tinc a tocar de casa un dels corresponents del diari *El País*, el de *La Vanguardia*, la de la cadena SER i la delegada de l'agència EFE. I durant un temps també la Lúdia Heredia, de TV3.

El factor llengua fa que hàgim fet colla entre periodistes espanyols i algun de sud-americà. Perquè en el dia a dia es fa difícil coincidir amb companys. En el meu cas, sent corresponent únic, no tens una assignació concreta. Avui toca un tiroteig, demà un tema de la Casa Blanca, l'endemà NBA i el següent la pujada dels tipus d'interès. Així que no coincideixes regularment amb altres periodistes perquè cada dia estàs fent una cosa diferent.

I periodistes americans? Ja t'has fet amic d'algun? És una pregunta recurrent. I la resposta és clara: és molt difícil tenir amics periodistes americans.

El bany de realitat en aquest sentit me'l vaig endur el primer dia que vaig entrar a la sala de premsa de la Casa Blanca. Amb tota la il·lusió del món hi vam anar amb el Fernando García, el company de *La Vanguardia* i veí.

Ell és un veterà que té una trajectòria fabulosa. Ha passat abans per Brusselles, São Paulo i l'Havana. Les anècdotes del seu periple a Cuba et deixen enganxat, i quan es posa a imitar l'accent cubà et mors de riure. D'ell surt el fet de batejar el caríssim supermercat del barri, el Whole Foods, com «La joyería». Perquè realment quan compres tomàquets et sents com si compressis diamants. Així és com a Cuba els locals es refereixen a les botigues destinades als estrangers, amb més poder adquisitiu.

Amb el Fernando vam rebre l'acreditació per a la Casa Blanca el mateix dia i vam decidir estrenar-nos junts. El procés de la credencial és lent. Has de fer sol·licitud, respondre diversos correus electrònics i enviar informació suficient perquè el Servei Secret faci una petita investigació sobre la teva persona. Un cop ets apte, passades diverses setmanes, et lliuren el passi, que et permet entrar i sortir del recinte presidencial amb llibertat.

Vam estrenar-nos amb certa por, per allò de no estar segurs d'on pots entrar i on no, tenint en compte que allà no estan per històries i hi ha agents de seguretat per tot arreu. Però de seguida vam ser a la sala de premsa. Allà hi havia els periodistes que cobreixen el president en el dia a dia, alguns asseguts, d'altres drets, mentre esperàvem la compareixença de la portaveu. Però el que em va cridar més l'atenció és que ningú, ningú, ens va fer ni cas.

Érem nous i cap periodista es va acostar a preguntar-nos res o a presentar-se. Ni ens van mirar. Ni allò de donar-te l'opció de fer tu el primer pas. I amb els dies veus clar que és una de les marques d'aquesta ciutat. Dos periodistes de mitjans europeus no els interessen. Washington és la ciutat del *quid pro quo*. Tothom hi és per créixer professionalment. És una ciutat de pas. T'hi estaràs un mandat, o mig mandat, o els anys que sigui, però normalment és una plataforma per saltar a una feina de més estatus o millor sou.

I per aconseguir-ho, les relacions personals es tenyeixen gairebé sempre d'interès. Perquè tothom està molt ocupat. Tothom té molta feina i poc temps per fer-la. I no el poden «perdre» fent un amic que probablement no els aportarà res en aquesta escalada. El corresponsal de Catalunya Ràdio no té gaire cosa a oferir per a algú que treballi al *New York Times*. O a l'*NBC*. Entre ells sí que es necessi-

ten. Interessos purs. Però els que no som d'aquest món hi tenim poc a pelar.

Això contrasta molt amb el que passa a Barcelona quan apareix un periodista estranger en una sala de premsa. Sempre sol cridar l'atenció. Fa gràcia i fins i tot els convidem a programes perquè ens agrada saber com ens veuen a fora. Aquí és al revés. Ells són el centre del món. La resta els interessa ben poc.

Això del *quid pro quo* és a tots els nivells, no només entre els periodistes. Parlant amb gent que fa cert temps que viu a la ciutat, t'admeten que en general és difícil fer-hi amics. Tot-hom va molt de cara a barraca. I és molt habitual que quan et presenten algú la primera pregunta sigui «a què et dediques?». Segons quina sigui la resposta, aquella persona pot valorar que no li interesses i que no invertirà temps a parlar amb tu. Hi ha una altra pregunta habitual i que et pot deixar descollocat: «Quant guanyes a l'any?». Sí. Preguntar el sou els ajuda a situar-te en una escala per veure quin valor tens.

Així que sí, la colla de corresponsals resulta imprescindible. Abans que els companys de barri a Logan Circle vaig conèixer i establir llaços amb la gent de TV3. El Xesco Reverter encarava el seu darrer any a la ciutat, i tenir-lo al costat em va servir, d'entrada, per adonar-me del molt camí que tenia jo per recórrer. Ell és un expert en política internacional, i jo no. Així que els primers dies li consultava sovint com valorar algun tema. La seva facilitat per processar la informació i posar-la en context m'impressionava i em servia de motivació per mirar d'acostar-m'hi una mica.

En l'apartat personal, el tracte amb ell i la seva dona, la Glòria, va ser fantàstic. Sempre disposats a donar consells al nou de la classe. I al final, com són les coses, els vaig acabar comprant el cotxe.

Després del Xesco va arribar la Lúdia Heredia. No ens coneixíem, i això que havíem treballat molts anys fent servir la mateixa cadira. Literalment. El plató dels *Matins* era el mateix que a la nit fèiem servir per a *El club de la mitjanit* o *l'Onze*. La cadira del presentador no es movia.

Reconec que la seva arribada em va generar l'expectativa de veure com seria la convivència. Tothom m'havia parlat molt bé d'ella, però fins que no t'hi trobes no veus com connectes. I la cosa va resultar facilíssima. Ella va arribar que jo duia ja gairebé un any, i al principi li vaig donar un cop de mà amb la logística. Després també hem col·laborat en diversos temes de feina. Ha estat meravellós. A més, els seus primers mesos a la ciutat vam ser veïns de barri, amb la qual cosa fora de la feina ens vam veure molt sovint i ha acabat sent més una amiga que una companya de feina.

L'equip de TV3 compta amb dos integrants més. El productor, el Fabien, nord-americà d'origen francès, i el Guillem, el càmera, d'Osona i molt del Barça. Amb ell hem connectat bé a través del futbol, tot i que la nostra experiència veient partits ha acumulat més desastres que celebracions. Normalment els partits d'entre setmana (Champions, Copa o Europa League) cauen a les nostres tres de la tarda. Ja és tradició que els vegem junts. I sí, les eliminacions europees les hem viscut plegats. Petits moments de connexió amb casa, això de posar el futbol, sincronitzar la transmissió de *LaTdT* i comentar el partit amb un col·lega en català. Enmig del canvi d'horari, del viure lluny, del sentir-se una mica fora d'òrbita, aquesta bombolla fa molt de bé.

Amb tot, el primer partit del Barça que vaig veure a la ciutat no va ser amb el Guillem. Va ser amb l'Iker Seisdedos, el company d'*El País* i també veí. Junts vam anar un diumenge de novembre del 2021 a la Penya Blaugrana de Washing-

ton. Tots dos feia poc que havíem arribat a la ciutat. Anar a la penya va ser una experiència força particular. Es reuneixen pràcticament per a tots els partits en un gran pub al centre, a quatre carrers de la Casa Blanca. Allà tenen una sala on la barreja d'assistents és ben curiosa.

Alguns catalans (de visita o residents a la zona), força llatins (immigrants de Centreamèrica, especialment) i uns quants nord-americans. Ho viuen amb molta passió i tenen un petit altaveu per posar l'himne abans dels partits. Sentir com el canten, amb aquella curiosa barreja d'accents, és ben divertit.

Per a l'Iker va ser una experiència curiosa, també. Ell és basc, de Bilbao, però ve de treballar molts anys a Madrid com a cap de la secció de cultura del diari. Resulta que vam coincidir el mateix dia a l'ambaixada per fer-nos el visat, però finalment ell va arribar a Washington alguna setmana abans que jo.

És de les persones més cultes que he conegut mai. Ho coneix tot de llibres, música, cinema... però també d'esports o política. Amb ell és amb qui he coincidit més treballant. Diverses manifestacions a la capital, primàries a Geòrgia i Michigan, imputació de Trump i debut de Messi a Miami, i també dues cerimònies dels Oscars. Anar a sopar amb ell és garantia d'àpat per recordar, perquè també és bastant sibarita i té controlats els restaurants més *top* d'allà on vagis.

El problema d'estar envoltat de periodistes com el Xesco, el Fernando o l'Iker és que un servidor, que ve de parlar del Barça els darrers sis anys de la seva carrera, se sent un intrús. La sensació de paracaigudista augmenta. Allò que se'n diu la síndrome de l'impostor, que costa de treure's de sobre durant els primers mesos.

Em veia parlant de negociacions del Congrés, de la infla-

ció, de cimeres amb la Xina, de la Reserva Federal... i pensava «els oients no se'm creuran». Tenia tanta por que tothom em tingués vinculat exclusivament a la informació esportiva que em sentia incòmode fent la meva feina. Em veia capaç d'entendre i explicar què passava, però em semblava que no tindria credibilitat. I, tot i que em van ajudar tots, veure que els companys al voltant ho feien tot tan bé i amb tanta facilitat desesperava una mica.

Però el cert és que aquesta sensació d'impostor dura només unes setmanes. És el temps que necessites per aterrar, plegar i guardar el paracaigudes. El temps per crear-te les rutines de feina. Més enllà d'acreditacions i cadenes de mails (el bombardeig diari de la Casa Blanca és increïble), el que és important és establir una mica la manera de treballar.

Per a mi la planificació va d'un dia per l'endemà. Abans d'anar a dormir, cap al tard, envio un correu al meu cap de secció, el Sergi Roca. Li exposo quins temes seran importants el dia següent, quines previsions i possibles peces podem fer. La idea és que ell ho llegeixi mentre jo dormo i em respongui. Sobretot, el més urgent és saber si a l'informatiu del migdia necessiten res. Normalment, si hi ha hagut un tema molt clar, puc deixar una peça gravada, per no haver de córrer al matí. Però per si de cas em llevo a les sis del matí, que són les dotze a Barcelona, miro el correu i veig si em necessiten per al migdia, que és a les meves vuit, les dues a la ràdio.

Si no hi ha petició per al migdia, normalment allargo el son una hora més i llavors ja em poso en marxa. Alguns matins són de poca activitat i el moviment es concentra a l'hora de dinar. Rodes de premsa al migdia, l'informatiu de la nit... És el principal pic de feina. A partir de les cinc de la tarda tot es va aturant, tot i que sempre estàs exposat a algun tiroteig o similar. Les peces per al matinal, per a les sis o les vuit, les

solc deixar gravades, però miro de no fer-ho gaire abans d'anar a dormir perquè molt sovint m'he trobat que deixava una peça gravada a la meva tarda i a la nit ja quedava desfada per algun esdeveniment nou.

Els caps de setmana són sempre una loteria. De vegades toca treballar molt i de vegades pots recarregar piles. Però mai, de dilluns a diumenge, pots deixar el mòbil de banda, perquè som en un país tan gran on passen tantes coses que sempre estàs exposat a haver de sortir corrents per explicar alguna última hora.

Per socialitzar, de tant en tant algun dels companys organitza un dinar o sopar. Al barri, la més procliu a fer-ho és la Patricia de Arce, la responsable d'EFE als Estats Units. Ells tenen una delegació força nombrosa, és clar. Al terrat de casa seva, o al seu pis, munta dinars succulents i sempre pensa a preparar-me unes *gildes* amb ingredients de conserves que sol portar de Madrid. Amb ella vaig descobrir un supermercat amb productes deliciosos, l'únic lloc on he trobat pernil bo. Molt car, sí, però bo. La Patricia va arribar a la ciutat pocs mesos abans que jo, així que també hem compartit molts consells i descobriments.

Fora del barri, he estat diverses vegades a casa de la corresponsal de Televisió Espanyola, la Cristina Olea. Ella i el seu marit, el Pedro, aprofiten que viuen en una casa amb una mica de jardí per organitzar unes barbacoes llegendàries. De la Cristina he admirat el rigor i la facilitat que té per explicar els temes més complicats i hem compartit una estranya admiració per una política republicana de qui parlarem més endavant, la polèmica Marjorie Taylor Greene.

Però si hi ha un amfitrió que ha destacat els darrers anys a la ciutat ha estat el corresponsal de Ràdio Nacional d'Espanya, un històric dels corresponsals de ràdio: Fran Sevilla. Els

seus sopars eren sempre multitudinaris i ell s'encarregava de tot. Tant et feia un ànec com tapes diverses com una carn amb bolets.

Escoltar el Fran explicar anècdotes acabava sent un dels grans moments de la nit. Entre gintònics, jo em quedava embadalit quan recordava les seves cobertures a les guerres de l'Iraq. El dia que el van segrestar, el dia que va veure com queia l'estàtua de Saddam Hussein, la seva vida al Líban... El Fran ha passat per tots els conflictes bèl·lics que us pugueu imaginar. Té històries de l'Orient Mitjà, dels Balcans, de Centreamèrica i també d'Ucraïna. La seva cobertura de la guerra de Putin li va valer un premi Ondas que a Washington va ser celebrat, òbviament, amb un sopar.

El millor de tot plegat és que sempre arriba gent nova. De les darreres a aterrar, la Sara Canals de la Cadena SER. Andorrana però mig catalana, ha vingut també a viure al barri. Però això implica que també la gent va marxant. Generalment els corresponsals som als Estats Units per períodes d'entre dos i cinc anys, així que cada curs toca acomiadar-ne alguns i donar la benvinguda a d'altres. He tingut temps de fer-me amic i també acomiadar algun dels pilars que m'han ajudat a establir-me, com el Fernando, que va tornar a Espanya el setembre del 2023.

Circula una frase entre els corresponsals que situa en quatre anys la durada ideal d'una corresponsalia. «El primer any vas perdut, el segon comences a saber de què va, el tercer ja ets el rei de mambo, i el quart ja ho has fet tot i comença a deixar-te de sorprendre». Escric aquestes ratlles acostant-me al segon aniversari. El paracaigudes fa temps que l'he guardat. Aviat, en teoria, em començaré a sentir el rei del mambo. I per aconseguir-ho, tot el que ve a continuació ha servit de base.